

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร (communicative strategic behaviors) วิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก จำนวน 40 คน ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 8 โรงเรียน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก จำนวน 40 คน ในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 8 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยรูปภาพ 4 รูป ได้แก่ รูปวันไหว้ครู รูปการเล่นกีฬา รูปครอบครัว และรูปของขวัญปีใหม่ และแบบสังเกตพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารจำนวน 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 หมวด ดังนี้

หมวดที่ 1 พฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารโดยการใช้คำพูด

หมวดที่ 2 พฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด

ผู้วิจัยนำรูปภาพ 4 รูป และแบบสังเกตพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไว้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (content validity) ความถูกต้องเหมาะสมของข้อความที่ใช้ และความเหมาะสมของการนำไปใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรจริง จำนวน 20 คน พร้อมกับผู้มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน จากแบบรูปภาพ 4 รูป และแบบสังเกตพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงที่เลือกไว้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด ของตัวอย่างประชากรนักเรียนที่ผู้วิจัยเลือกไว้แล้วทีละคนในขณะที่พูดบรรยายรูปภาพคนละ 4 ครั้ง ครั้งละ 10 นาที โดยแต่ละครั้งจะห่างกันประมาณ 2 สัปดาห์ ในการพูดบรรยายรูปภาพทั้ง 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคนพูดบรรยายรูปภาพครั้งละ 1 รูป และในการพูดบรรยายรูปภาพทั้ง 4 ครั้งนี้ นักเรียนจะต้องพูดบรรยายรูปภาพที่ไม่ซ้ำกัน ดังนั้นเมื่อนักเรียนทุกคนพูดบรรยายรูปภาพครบทั้ง 4 ครั้งแล้ว นักเรียนทุกคนจะได้พูดบรรยายรูปภาพครบทั้ง 4 รูป เช่นเดียวกัน และการพูดบรรยายรูปภาพแต่ละรูป ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนพูดบรรยายรูปภาพรูปละ 10 นาที และในการเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปของความถี่ของพฤติกรรมในแต่ละรายการที่นักเรียนแต่ละคนแสดงออก โดยผู้วิจัยจะเริ่มจับเวลาเมื่อนักเรียนเริ่มพูด และในขณะเดียวกัน ผู้วิจัยจะขีดรอยคะแนนตามพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในทุก ๆ 1 นาที ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับรายการพฤติกรรมในแบบสังเกตพฤติกรรม และขีดรอยคะแนนตามพฤติกรรมทุกรายการที่นักเรียนแสดงออกในทุก ๆ 1 นาที ตั้งแต่เริ่มพูดในนาทีที่ 1 จนครบนาทีที่ 10 จึงจะหยุดการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละครั้ง รวมการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 40 คน จำนวน 160 ครั้ง และจากกลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนเอกชน 40 คน จำนวน 160 ครั้ง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลของตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มที่วิจัยเก็บรวบรวมไว้ในรูปของความถี่ของพฤติกรรมที่ปรากฏมาแจกแจงความถี่

4.2 นำความถี่แจกแจงแล้วของตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ย โดยคิดเป็นจำนวนเต็ม

4.3 นำค่าเฉลี่ยของความถี่ที่ได้มาหาค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างประชากรในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน

4.4 นำค่าเฉลี่ยของความถี่ที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างทางสถิติระหว่างกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร t-test

4.5 นำค่าความแตกต่างที่ได้มาสรุปเพื่อนำเสนอ ในรูปของความเรียง

สรุปผลการวิจัย

การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูดและโดยการ ไม่ใช้คำพูด ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร สรุปผลได้ดังนี้

1. ในการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูดและ โดยการ ไม่ใช้คำพูด โดยรวมทุกพฤติกรรม พบว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนเอกชน สามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูด และโดยการ ไม่ใช้คำพูดได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ในการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารโดยการ ใช้คำพูด พบว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้คำพูด ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล และเมื่อดูเป็นรายพฤติกรรมของพฤติกรรมในหมวดนี้สรุปผลได้ดังนี้

2.1 พฤติกรรมที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน มีค่ามัธยฐานเลขคณิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยมี 9 พฤติกรรม คือ พูดด้วยสำเนียงการพูดแบบภาษาแม่ พูดภาษาแม่ทับศัพท์ในบางคำ พูดขอความช่วยเหลือจากผู้ฟัง เช่น ถามศัพท์ พูดถึงเรื่องอื่นแทน หรือเปลี่ยนหัวข้อสนทนาในขณะที่พูด เรื่องเดิมยังไม่จบ พูดโดยการเรียงลำดับคำแบบภาษาแม่ พูดบรรยายโดยการใช่โครงสร้างประโยคที่ผิด ๆ พูดซ้ำ ๆ คำ พูดบรรยายโดยการใช่ภาษาแม่ทั้งหมด และพูดกลับไปกลับมาหรือพูดวกวนในเรื่องเดียวกัน

2.2 พฤติกรรมที่นักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยมี 6 พฤติกรรม คือ พูดได้อย่างคล่องแคล่ว พูดอ้อมค้อมโดยการอธิบายรูปร่าง หรือลักษณะแทนการระบุคำศัพท์คำนี้โดยตรง พูดบรรยายโดยการสร้างคำขึ้นมาใหม่แทนการระบุคำศัพท์คำนี้โดยตรง พูดด้วยสำเนียงการพูดแบบเจ้าของภาษา พูดบรรยายโดยการใช่คำศัพท์ที่สั้นกว่าแทนคำศัพท์ที่ยาวกว่า และพูดบรรยายโดยการใช่คำศัพท์ที่ง่ายกว่าแทนคำศัพท์ที่ยากกว่า

2.3 พฤติกรรมที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน มีค่ามัธยฐานเลขคณิตที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มี 2 พฤติกรรม คือ พูดบรรยายโดยการใช่โครงสร้างประโยคอย่างง่าย และพูดบรรยายโดยการใช่โครงสร้างประโยคที่ซ้ำ ๆ

3. ในการเปรียบเทียบค่ามัธยผลของพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการไม่ใช้คำพูด พบว่า ค่ามัธยผลของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีค่ามัธยผลของพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารโดยการไม่ใช้คำพูด ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในโรงเรียนเอกชน และเมื่อเป็นรายพฤติกรรมของพฤติกรรมในหมวดนี้สรุปผลได้ดังนี้

3.1 พฤติกรรมที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีค่ามัธยผลของพฤติกรรมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยมี 3 พฤติกรรม คือ แสดงความพยายามในการที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ แสดงท่าทางแทนการพูดหรือการอธิบาย และละทิ้งการสนทนา โดยแสดงอาการเหงเหงหรือเงยบเมื่อไม่สามารถที่จะพูดต่อไปได้

3.2 พฤติกรรมที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน มีค่ามัธยผลของพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มี 4 พฤติกรรม คือ แสดงออกทางสีหน้าประกอบการพูด สบตากับผู้ฟังในขณะที่พูด แสดงท่าทางประกอบการพูดหรือการอธิบาย และหยุดคิดในขณะที่พูด

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัย เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการไม่ใช้คำพูดและโดยการไม่ใช้คำพูด ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้วิจัย ได้นำเสนอการอภิปรายผลการวิจัยไว้ในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. จากการคำนวณค่ามัธยผลของพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการไม่ใช้คำพูดและโดยการไม่ใช้คำพูด พบว่า ค่ามัธยผลของนักเรียนในโรงเรียน

รัฐบาลและนักเรียนในโรงเรียนเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตแล้ว จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสูงกว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล แสดงว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยเฉลี่ย สามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูดและ โดยการ ไม่ใช้คำพูด ได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ทั้งนี้ เพราะจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร แสดงออก ในขณะที่พูดบรรยายรูปภาพ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนโดยเฉลี่ย สามารถที่จะพูดบรรยายรูปภาพได้อย่างคล่องแคล่ว และพูดด้วยสำเนียงการพูดแบบเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วันทนี สัทภิม (2529: 98) ที่พบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ เช่น โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน โรงเรียนเซนต์จอร์จ โรงเรียน ชมะสิริอนุสรณ์ เป็นต้น สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ตอบการสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างดี คือ สามารถสื่อสารได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก สามารถเข้าใจประโยคที่ถามและได้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว โดยใช้สำเนียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มอื่น จากการที่นักเรียนในโรงเรียนเอกชนสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และด้วยสำเนียงการพูดแบบเจ้าของภาษา อาจเป็นเพราะนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูผู้สอนซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติ หรือครูผู้สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงเรียนของพวกมิชชันนารี เช่น ครูชาวอเมริกัน ครูชาวอังกฤษ เป็นต้น ที่เจ้าของหรือผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนจ้างมา เพื่อสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้กับนักเรียนทั้งในและนอกชั้นเรียน

2. ถ้าศึกษาเป็นรายพฤติกรรมเฉพาะพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูด จะเห็นได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูด ได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในขณะที่นักเรียนพูดบรรยายรูปภาพนักเรียน สามารถที่จะพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และพูดด้วยสำเนียงการพูดแบบเจ้าของภาษา ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้ว ในข้อ 1 นอกจากนี้แล้ว นักเรียนในโรงเรียนเอกชน มักแสดงพฤติกรรมในขณะที่พูดบรรยายรูปภาพ โดยการพูดอ้อมค้อม โดยการอธิบายรูปร่างหรือลักษณะแทนการระบุคำศัพท์คำนั้น โดยตรง พูดบรรยายโดยการสร้างคำขึ้นมาใหม่แทนการระบุคำศัพท์คำนั้น โดยตรง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ

เฮอ์เบิร์ต เซลิเกอร์ อ้างถึงในเอไลเน ทาโรน (Herbert Seliger in Elaine Tarone 1981: 285-288) ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการจัดประสบการณ์ใหม่ในการพบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษาสูง มักแก้ปัญหาในการพูดโดยการพูดด้วยคำหรือ โครงสร้างประโยคอย่างง่าย พูดโดยการสร้างคำขึ้นมาใหม่แทน พูดบรรยายลักษณะหรือพูดอ้อมค้อม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิภาดา จารุจุมพล (Wipada Jarujumpol 1983: 1362-A) ซึ่งพบว่า กลวิธีที่นักศึกษาไทยที่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้สูง มักจะนำมาใช้ในการแก้ปัญหาการใช้คำศัพท์ของตนได้แก่ พูดโดยการใช้น้ำคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเกือบตรงกัน ซึ่งอาจหมายถึงการพูดโดยการใช้น้ำคำที่สั้นกว่าแทนคำศัพท์ที่ยาวกว่า หรือพูดโดยการใช้น้ำคำที่ง่ายกว่าแทนคำศัพท์ที่ยากกว่า ก็อาจเป็นไปได้ ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า นับเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ที่จะแสดงความพยายามในการที่จะพูดให้เจ้าของภาษา ได้เข้าใจในความหมายของคำพูดของตน เพราะเป็นเรื่องของความจำเป็นสากลในการที่ผู้พูดแก้ไขคำศัพท์ เพื่อให้ง่ายต่อการนำไปใช้พูดและง่ายต่อความเข้าใจของผู้ฟัง (Ellen Bialystok in Claus Farch and Gabriele Kasper 1983: 75-76) นอกจากนี้แล้ว พฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เดบอราห์ ไพเรเนียน อ้างถึงใน คลอส แฟร์ช และกาเบรียล แคสเปอร์ (Deborah Piranian in Claus Farch and Gabriele Kasper 1983: 70) ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนใหม่ในการนำภาษาต่างประเทศที่ตนได้เรียนรู้มา ไปใช้ในประสบการณ์จริง นอกเหนือจากประสบการณ์ในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มนี้สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้น้ำคำในการพูด โดยการถอดความหมาย พูดโดยการใช้น้ำคำหรือ โครงสร้างประโยคที่ง่ายต่อการสื่อสาร พูดโดยการสร้างคำขึ้นมาใหม่ หรือพูดบรรยายลักษณะ หรือพูดอ้อมค้อม

3. สำหรับพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการไม่ใช้น้ำคำพูด จะเห็นได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการไม่ใช้น้ำคำพูดได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมในการแสดงความพยายามที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยแสดงท่าทางแทนการพูดหรือการอธิบาย และหลีกเลี่ยงการสนทนาโดยแสดงอาการนั่งเฉยหรือเงยบเมื่อไม่สามารถที่จะพูดต่อไปได้ หรืออีกนัยหนึ่งอาจพูดได้ว่า จากการที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารโดยการใช้น้ำคำพูด ได้ดีเท่ากับนักเรียนในโรงเรียนเอกชน นักเรียนใน

โรงเรียนรัฐบาล จึงแสดงพฤติกรรมในการ ใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ไม่ ใช้คำพูด เพื่อ
 ทดแทนการแสดงพฤติกรรมในการ ใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูดของนักเรียน และ
 สาเหตุของการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล อาจเป็นเพราะนักเรียน
 ในโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนมากเกินไป จึงเป็นการยากมากที่ครูผู้สอนภาษาจะสอน โดยเน้นหนัก
 ด้านทักษะการพูด ให้แก่นักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจากการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์ไสขร
 (2525: 95) พบว่า การเรียนการสอนของครูในโรงเรียนรัฐบาล มักเน้นหนักไปที่การสอน
 เนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษา เพื่อสอบเข้าเรียนต่อในสถาบันระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ มากกว่า
 การสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลขาดการฝึกฝนด้านทักษะ
 การพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเหตุผลประการนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุตา รัชดาวิศิษฐกุล
 (2529: 8๘) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล มีการฝึกฝนการ
 ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนอกชั้นเรียนน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ภาษาอังกฤษในประเทศไทย
 ไทยมีฐานะเป็นเพียงภาษาต่างประเทศเท่านั้น นักเรียนจึงไม่ค่อยมีโอกาสได้นำภาษาอังกฤษที่
 ตนได้เรียนรู้ออกไปใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน กล่าวคือ นักเรียน
 มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษน้อยมาก นั่นเอง นอกจากนี้แล้ว จากผลการวิจัยของ ทองปอน ชินวงศ์
 (2529: 64) เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียน พบว่า
 ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจะสอนโดยการใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางเสียเป็นส่วนใหญ่ ครู
 พูดภาษาอังกฤษน้อย นักเรียนมีโอกาสดูริเริ่มเป็นภาษาอังกฤษน้อย จึงทำให้นักเรียนใน
 โรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อยก็อาจเป็นไปได้

ข้อเสนอแนะ

1. กรมสามัญและกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหาร
 โรงเรียน ควรจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ โดยการผลิตตำรา เอกสาร
 ตลอดจนสื่อการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหา ที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการ ใช้คำพูด
 และ ไม่ ใช้คำพูด และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยเน้นหนักทาง
 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียน
 ได้มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในการพูดของนักเรียน ให้มี
 ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ครูควรจัดการเรียนการสอนโดยการเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง และกล้าที่จะแสดงออกมากยิ่งขึ้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้านการพูดภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น โดยการจัดกิจกรรมเสริมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น เช่น ประกวดการพูดภาษาอังกฤษ การโต้วาทีเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3. สำหรับผู้วิจัยอื่น ๆ ควรศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดและโดยการใช้คำพูด ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดและโดยการใช้คำพูด และกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกฝนด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดและโดยการใช้คำพูด